
For å hjelpe må jeg evne å se

AKTUELT I FORENINGEN

LINN GETZ

Professor, Institutt for samfunnsmedisin, NTNU

Foto: Anne-Line Bakken

I kullboka på 80-tallet, yrkesdrømmen: «Infeksjonsmedisiner eller psykoanalytiker med persiske gulvtepper». Jeg endte som professor i medisinske atferdsfag, opptatt av den menneskelige biologien og gode møter i helsetjenesten.

Karrieren startet som allmennlege i distrikt. Jeg ble trukket inn i allmennmedisinsk fagutvikling. På et nordisk kurs møtte jeg kjærligheten, en islandsk kollega. Jeg flyttet. Så snart jeg kunne stotre fram enkle setninger, startet jeg i islandsk psykiatri. I klinikken problematiserte jeg SSRI seponeringssyndrom (den gang ubeskrevet) og sammenhengene mellom integritetskrenkelser og psykoser. Overlegene var uinteressert. Det kjentes trangt. Jeg sa ja til å utvikle bedriftshelsetjenesten ved det nye universitetssykehuset i Reykjavik, midt i en svær fusjonsprosess. Jeg observerte nyanser i samspillet mellom organisasjon og mennesker og hvordan livserfaringer og relasjoner påvirker helse, tilpasnings- og arbeidsevne. Min akademiske legning ble heiet fram av NTNU-kolleger. Det endte med doktorgrad, norsk professorat, og en islending som pendler.

Hva ønsker jeg å dele? Begeistring for kunnskapen om at den menneskelige biologien er mett med erfaring. På godt og vondt. En kilde til forklaring, forståelse, empati, respekt og håp. En balanse mellom biologisk determinisme og fri vilje. For å kunne hjelpe et herjet menneske, må jeg evne å se, eller i det minste forestille meg, de dypere premissene for den andres væren, verdensbilde og valg.

Søren Kierkegaard sa noe av det samme, på sin måte. Det er mulig, det gir mening, og det virker.

Se videointervju: legeforeningen.no/derfor

Publisert: 10. desember 2018. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 16. februar 2026.